

## Gideon, Jefta og Samson

***"Når Herren rejste dommere op, var Herren med dommeren og frelste dem fra deres fjenders hånd alle dommerens dage."  
Dommerbogen 2:18***

I en periode på flere århundreder efter Josvas død var der ingen fastlagt regeringsform i Israel. Det står skrevet, at i denne periode gjorde hver især, hvad der var "ret i hans egne øjne". (4 Mosebog 33:52-56; Dommerbogen 21:25). For det meste gik tendensen i retning af uretfærdighed og tilbedelse af falske guder. Som straf for deres onde veje tillod Gud, at israelitterne blev undertrykt af deres fjender, som de ikke havde drevet helt ud af Kana'ans land, som han havde befalet. (Dommerbogen 2:13-15). "Men Herren rejste dommere, som frelste dem fra hænderne på dem, der plyndrede dem." (vers 16). I denne artikel vil vi undersøge livet for tre trofaste dommere – Gideon, Jefta og Samson.

Gideon var Israels femte dommer. Da han første gang nævnes, får han besøg af en engel, mens han

tærsker "hvede ved vinpressen for at skjule den for midianitterne", som havde undertrykt Israel i syv år. Englen sagde til Gideon: "Herren er med dig, du tapre mand." (Dommerbogen 6:11,12). Gideons svar til englen var ikke særlig entusiastisk. Det var svært for ham at se, hvordan man under de givne omstændigheder kunne sige, at Herren var med ham eller for den sags skyld med nogen af isralitterne. Han spurgte englen: "Hvis Herren er med os, hvorfor er alt dette så sket os? Og hvor er alle de mirakler, som vores fædre fortalte os om, da de sagde: 'Har Herren ikke ført os op fra Egypten? Men nu har Herren forladt os og overgivet os i midianiternes hænder.

Dette svar indikerer ikke nødvendigvis, at Gideon tvivlede på engelens påstand, men det var måske blot hans måde at få yderligere information på. Gideon ræsonnerede, at hvis Gud havde udført mirakler i fortiden for at frelse sit folk, burde han være i stand til at gøre det igen, og han ønskede at få bekræftet, at dette ville være tilfældet. Herren svarede Gideon gennem englen: "Gå i din styrke, og du vil frelse Israel fra midianiternes hånd: har jeg ikke sendt dig?" Denne forsikring overbeviste ikke Gideon, for han svarede: "Hvordan kan jeg frelse

Israel? Se, min familie er fattig i Manasse, og jeg er den mindste i min faders hus." vers 14,15

Her viser Gideon den karakteristiske ydmyghed, som alle dem, Herren har brugt i sin tjeneste, har været i besiddelse af. Hans familie var fattig, og omstændighederne var åbenbart sådan, at Gideon var blevet gjort opmærksom på, at han var af ringe betydning i familien, og derfor var han overrasket og tøvende, da Herren udpegede ham som sin udkårne til at være sit folks befrier. Gud beroligede denne ydmyge mand og sagde til ham: "Jeg vil være med dig, og du skal slå midianitterne som én mand." (Dommerbogen 6:16). Når Herren forsikrer: "Jeg vil være med dig," bliver selv de ydmygeste og svageste mennesker tapre og modige, hvis de har tro på ham, men Gideons tro havde brug for at blive styrket. Han tvivlede ikke på Herren, men han ville være sikker på, at det var Israels Gud, der kommunikerede med ham; så han svarede igen: "Hvis jeg nu har fundet nåde for dine øjne, så vis mig et tegn på, at det virkelig er dig, der taler til mig." vers 17

Da bad Gideon Herrens engel om ikke at gå, "før jeg kommer til dig og bringer min gave og sætter den foran dig." Budbringeren lovede at blive. "Gideon gik ind og forberedte et kid [en ung ged] og usyrede

kager af en efa mel; kødet lagde han i en kurv, og boullonen hældte han i en gryde, og bragte det ud til ham under egetræet og frembar det." (vers 18,19). Da sagde Guds budbringer til Gideon: "Tag kødet og de usyrede kager, læg dem på denne klippe og hæld boullonen ud." Og det gjorde han. Da rakte Herrens engel enden af den stav, han havde i hånden, ud og rørte ved kødet og de usyrede kager, og der steg ild op af klippen og fortærede kødet og de usyrede kager. Da forsvandt Herrens engel fra hans øjne." vers 20,21

Herrens engel var vist sig for Gideon i menneskelig skikkelse. Den mirakuløse manifestation af guddommelig kraft og den himmelske budbringers pludselige forsvinden fik Gideon til at indse, hvem han havde talt med. Da sagde han: "Ak, Herre Gud! For jeg har set Herrens engel ansigt til ansigt. Og Herren sagde til ham: Fred være med dig, frygt ikke, du skal ikke dø." vers 22,23

## **Baalsdyrkelsen ødelagt**

Nu da Gideon var blevet forsikret om, at Herrens velsignelse var med ham, var han klar til at fortsætte med opgaven at befri israelitterne fra midianitterne.

En nødvendig forberedelse til dette var ødelæggelsen af Baalsdyrkelsen i landet. Dette var en alvorlig prøve for Gideon, for hans egen far havde opført et alter til denne hedenske tilbedelse.

Herrens engel sagde til ham: "Tag din faders unge tyr, den anden tyr på syv år, og riv din faders Ba'al-alter ned og hug den hellige lund [hellige træer, der blev brugt til afgudsdyrkelse] ned, der står ved siden af det. Og bygg et alter til Herren din Gud på toppen af denne klippe, på det bestemte sted, og tag den anden tyr og bring et brændoffer med træet fra lunden, som du vil fælde." Dommerne 6:25,26

Gideon udførte disse instrukser. Han benyttede sig af ti af sine tjenere og "gjorde, som Herren havde sagt til ham". Han udførte instrukserne om natten, fordi han frygtede reaktionen fra sin fars husstand og mente, at det var bedst at få handlingen udført, før de opdagede det. Gideon undervurderede ikke den voldsomme reaktion fra Baal-tilbederne. Da "byens mænd" fik at vide, hvad der var sket, og at Gideon var ansvarlig, krævede de, at han skulle dø. vers 27-30

De fremsatte dette krav over for Gideons far, Joas. Joas, som havde opført det alter til Ba'al og den lund, som hans søn havde ødelagt, svarede imidlertid

dem, der krævede Gideons liv: "Vil I tale for Ba'al? Vil I redde ham? Den, der taler for ham, skal dræbes, mens det endnu er morgen. Hvis han er en gud, så lad ham tale for sig selv, fordi nogen har revet hans alter ned." Dommerbogen 6:31

Joas var tydeligvis blevet imponeret over, at Ba'al ikke havde været i stand til at forhindre ødelæggelsen af sit eget alter. Hans sympati bevægede sig klogt i retning af Gideon, og hans tillid til Israels Gud voksede ind. "På den dag" kaldte Joas sin søn "Jerubbaal [hebraisk: lad Ba'al stride], og sagde: Lad Ba'al tale imod ham, fordi han har revet hans alter ned." vers 32

## **En hær samles**

Der opstod en øjeblikkelig krise. Det står skrevet, at "da samledes alle midianitterne og amalekitterne og østens børn og drog over og slog lejr i Jesreels dal. Men Herrens Ånd kom over Gideon." Han blæste i en trompet, og hans faders husstand samledes om ham. Han sendte også bud "til hele Manasse, som også samledes om ham, og han sendte bud til Aser, Zebulon og Naftali, og de kom op for at møde dem." (vers 33-35). Tingene udviklede sig hurtigt, og

Gideon fandt sig snart omgivet af en hær, der var klar til at følge hans ledelse i et angreb på Israels fjender. For en, der havde været betragtet som den mindste i sin faders hus, må dette have været en ret overvældende vending for Gideon, og det er ikke underligt, at han følte behov for yderligere forsikring fra Herren.

"Gideon sagde til Gud: Hvis du vil frelse Israel ved min hånd, som du har sagt, så vil jeg lægge et uldtæppe på jorden; og hvis duggen kun ligger på tæppet, og jorden omkring det er tør, så vil jeg vide, at du vil frelse Israel ved min hånd, som du har sagt." (vers 36,37). Herren var tålmodig med Gideon og imødekom hans anmodning. Næste morgen, da han undersøgte uldtæppet, var det gennemvædet og indeholdt, som det står skrevet, "en skål fuld af vand", mens jorden omkring det var tør. Dette burde have været meget overbevisende, men Gideon var stadig ikke helt tilfreds. For at være helt sikker vendte han betingelserne om og bad Herren i den anden prøve om at lade ulden forblive tør og duggen falde på jorden omkring den.

Gideon indså, at han bad om meget, og han sagde til Gud: "Lad ikke din vrede brænde mod mig, og jeg vil kun tale denne ene gang." Igen imødekom Herren

Gideons anmodning, "for det var kun tørt på ulden, og der var dug på hele jorden" (vers 39,40). Man skal huske, at Gideon levede i en periode i Israels historie, hvor nationen var gledet ind i afgudsdyrkelse og i årevis havde været undertrykt af sine fjender. Han havde kun ringe eller ingen personlig erfaring eller observation, som hans tro på Herren kunne hvile på. Ligesom Moses efter sine fyrre år i Midian havde Gideon brug for på forskellige måder at få bekræftet, at han var blevet kaldet til at befri sit folk.

Det var netop denne mangel på selvtillid, der gjorde det muligt for Herren at bruge Gideon på en så vidunderlig måde. Men der var en anden lektie, Herren ønskede, at han skulle lære, nemlig at han ikke skulle stole på styrken i antallet. Gud sagde til ham, at den hær, han havde samlet ered, var alt for stor. "De, der er med dig, er for mange til, at jeg kan give midianitterne i deres hænder, for at Israel ikke skal prale over for mig og sige: Min egen hånd har frelst mig." Dommerbogen 7:2

Den oprindelige størrelse af den frivillige hær, der stillede sig til rådighed for Gideon, var 32.000 mand. Under Herrens instrukser sagde han til sine mænd,

at alle, der var bange, skulle vende tilbage til deres hjem. "Da vendte 22.000 af folket tilbage, og der blev 10.000 tilbage." (vers 3). Da sagde Herren til Gideon: "Der er stadig for mange mænd. Før dem ned til vandet, så vil jeg der udtynde dem for dig. Hvis jeg siger: 'Denne skal gå med dig', så skal han gå; men hvis jeg siger: 'Denne skal ikke gå med dig', så skal han ikke gå." vers 4

Prøven var enkel. Adskil dem, der slikker vandet med tungen som en hund, fra dem, der knæler ned for at drikke." Kun tre hundrede ud af de ti tusinde slikkede vandet, "lagde hånden til munden" og var således i stand til at holde vagt, mens de drak. Disse tre hundrede skulle udgøre hele den hær, som Gideon skulle lede mod midianitterne. vers 5-7

## **Yderligere styrket**

En enorm hær af Israels fjender havde slået lejr i Jesreels dal. Gideon havde uden tvivl brug for yderligere forsikring om, at en sådan væbnet styrke kunne besejres af blot tre hundrede mænd. "Samme nat" pålagde Herren Gideon at tage sin tjener Pura med sig ned i midianiternes lejr, "så du kan høre, hvad de siger." Herren sagde til ham, at det, han

hørte, ville give ham mod til det angreb, der skulle finde sted senere. vers 9-11

Dette besøg i midianitternes lejr fandt sted om natten og blev ikke opdaget af deres vagter. "Gideon ankom, netop som en mand fortalte en ven om sin drøm. Jeg havde en drøm, sagde han. Et rundt brød af byg faldt ned i midianitternes lejr. Det ramte teltet med sådan en kraft, at teltet væltede og styrtede sammen. Hans ven svarede: "Det kan ikke være andet end Gideons, Joas' søn, israelitterens sværd. Gud har givet midianitterne og hele lejren i hans hænder." (vers 13,14). Da Gideon overhørte beretningen om denne drøm og dens fortolkning, fik han den sikkerhed, han havde brug for, om at den lille gruppe på tre hundrede, som Gud havde udvalgt til at være hans hær, faktisk kunne besejre midianitterne. Da han vendte tilbage til sine soldater, sagde han: "Stå op, og gå ud og slå til, for Herren har givet Midjans hær i jeres hænder." vers 15

Gideons tre hundrede soldater havde ikke fået våben, men nu gav han hver af dem en trompet, en lerkrukke og en lampe eller fakkel, som skulle placeres i krukken. Det er tvivlsomt, om nogen anden hær i menneskehedens historie har været udrustet

på denne måde. Selvom det ikke fremgår af beretningen, kan der ikke være megen tvivl om, at Gideons kampmetode og angrebsplan var styret af Herren. Efter at have udstyret dem med deres våben delte Gideon sine tropper i tre grupper og placerede dem på siderne af bakkerne omkring Midianiternes hær, der havde slået lejr i dalen nedenfor. Gideon indtog sin plads hos en af de små grupper. Dommerbogen 7:16

Han instruerede alle om at gøre som han gjorde. Når han blæste i sin trompet, skulle de blæse i deres. Samtidig skulle de knuse krukke, som blev brugt til at skjule deres fakler. Derefter skulle de råbe: "Herrens og Gideons sværd" (vers 17,18). Den midianit, der tidligere havde fortolket sin kammerats drøm, havde sagt: "Dette kan ikke være andet end Gideons sværd." Sandsynligvis havde mange af midianitterne hørt om denne drøm og dens fortolkning, så da de hørte råbet fra de tre hundrede " ", tænkte de sikkert, at drømmen gik i opfyldelse.

Tilsyneladende var der mere i Gideons strategi, end det fremgik af overfladen. Selvom hans hær var lille, havde han deployeret den på en sådan måde, at den praktisk talt omringede midianiternes lejr. Normalt var det kun hærens kaptajner, der blæste i trompeter

og bar fakler, og da midianitterne hørte tre hundrede trompeter lyde og så tre hundrede flimrende fakler omringe dem på alle sider, fik de helt sikkert indtryk af, at de blev angrebet af en enorm hær. I dag ville vi måske kalde en sådan strategi for "psykologisk krigsførelse".

Da de tre hundrede alle blæste i deres trompeter, brød deres kander, holdt deres fakler og råbte "Herrens og Gideons sværd", spredte frygt og panik sig gennem fjendens rækker. "Herren vendte hver mands sværd mod hans næste, ja, i hele hæren" (vers 19-22). Da midianitterne angreb hinanden, flygtede de. Israelitterne forfulgte dem og til sidst fangede og dræbte de deres fyrster og konger (Dommerbogen 7:23-25; 8:1-21). Israels sejr var fuldstændig.

Gideon er en af de ydmygeste og samtidig dygtigste statsmænd i Bibelen. Da Herrens engel først talte til ham, forklarede han, at han var den mindste i sin faders hus, og han bevarede denne ydmyghed. Han hørte midianitterne bruge udtrykket "Gideons sværd", men da han instruerede sin lille hær om at bruge dette som kampråb, tilføjede han Guds navn og satte det først: "Herrens og Gideons sværd."

Da hans sejre var fuldendte, sagde Israels mænd til Gideon: "Hersk over os, både du og din søn og din søns søn, for du har frelst os fra Midianiternes hånd." Men også her kommer Gideons ydmyghed og rette perspektiv til udtryk. Han svarede på denne anmodning med at sige: "Jeg vil ikke herske over jer, og min søn vil heller ikke herske over jer; Herren skal herske over jer" (Dommerbogen 8:22-23). Således holdt denne trofaste dommer i Israel igen Herren for øje foran sit folk og understregede, at kun ved at adlyde ham kunne de forvente at forblive frie og velstående.

Resultaterne af Gideons eksempel og trofaste dommergerning varede kun, så længe han levede. "Så snart Gideon var død, vendte Israels børn sig igen og gik i hor efter Ba'alim og gjorde Ba'al-Berith til deres gud, som de kaldte ' '. Og Israels børn huskede ikke Herren deres Gud, som havde frelst dem fra alle deres fjender på alle sider; og de viste ikke Jerubbaals hus, nemlig Gideon, nogen godhed efter al den godhed, han havde vist Israel." Dommerbogen 8:33-35

## **Jephthah og hans datter**

Efter Gideons død og hans søn Abimelechs ugudelighed rejste Herren en række dommere for at lede Israels anliggender, men der gives kun få eller ingen oplysninger om dem, før vi kommer til Jefta, en søn af Gilead. Jephthah bliver præsenteret som en mægtig og tapper mand, men han blev udstødt af sine brødre, fordi han var søn af en "fremmed kvinde", og han "flygtede fra sine brødre og bosatte sig i Tob-landet." Dommerbogen 11:1-3

Jephthahs evner som leder og militærstrateg blev tilsyneladende anerkendt selv af dem, der anså sig selv for at være socialt overlegne. Da Israel blev hårdt undertrykt af ammonitterne, opsøgte de ældste Jephthah og bad om hans hjælp, idet de lovede ham lederskabet af nationen, efter at han havde besejret ammonitterne . Jephthah accepterede modvilligt og sejrede, ligesom andre militærgeneraler tidligere havde gjort, når Herrens velsignelse var over dem. vers 4-32

Jephthahs navn er imidlertid fremtrædende i den hellige beretning, ikke på grund af hans militære ekspertise, men på grund af et løfte, han afgav til Herren i forventning om den sejr, som han ville få ved guddommelig hjælp. Løftet var, at det første, der kom

ud af hans hus, når han vendte tilbage fra kampen, skulle ofres til Herren. vers 30,31

Da Jefta vendte tilbage fra kampen, var hans unge datter, hans eneste barn, den første, der kom ud af huset for at møde ham. Beretningen siger: "Da han så hende, rev han sine klæder og sagde: Ak, min datter! Du har fuldstændig ødelagt mig! Du har bragt ulykke over mig! For jeg har aflagt et løfte til Herren, og jeg kan ikke tage det tilbage." vers 34,35

Blandt Israels adelige var det en meget alvorlig sag at aflægge et løfte for Herren. Salomo skrev, at det er bedre ikke at aflægge et løfte end at aflægge et løfte og ikke holde det. (Prædikerens Bog 5:4,5). Jefta delte denne opfattelse, og selvom hans løfte viste sig at være meget mere dyrt, end han havde forventet, så han ingen mulighed for at ændre det, da han havde indgået en så højtidelig forpligtelse. Hans datter gjorde ikke oprør. Hun forstod situationen og bad kun om to måneder, hvor hun, som det står skrevet, kunne "gå op og ned på bjergene og beklage min jomfruelighed, jeg og mine veninder". Jefta imødekom denne anmodning. Efter de to måneder "vendte hun tilbage til sin far, som gjorde med hende, som han havde lovet i sit løfte, og hun kendte ingen mand". Dommerbogen 11:36-39

Det antages generelt, at Jefta faktisk ofrede sin datter, ligesom man ville ofre en tyr eller en ged. En overfladisk læsning af den bibelske beretning understøtter faktisk denne opfattelse. Imidlertid synes oversættelsen af vers 40 i nogle bibeloversættelser at give et andet indtryk. Den forklarer, at Israels døtre hvert år gik "for at tale med Jefthas datter fra Gilead fire dage om året".

Dette, forklarer vers 39, blev "en skik i Israel". Jephthahs datter må have været i live, ellers kunne Israels kvinder ikke have talt med hende hvert år. Når man undersøger beretningen mere nøje, bliver det tydeligt, at det, der virkelig skete, var en , at pigen forblev jomfru hele sit liv, hvilket fra israelitternes synspunkt var et enormt offer, som faderen bad hende om.

Denne tanke fremgår tydeligt af beretningen. Da Jefta forklarede sin holdning til sin datter, og hun bad om to måneders frist, bad hun ikke om disse to måneder for at forberede sig på døden, som nogle kommentatorer forklarer, men for at begræde sin jomfruelighed. (Dommerbogen 11:37). Da hun vendte tilbage, og hendes far "gjorde med hende, som han havde lovet", forklares det, at "hun ikke

kendte nogen mand". Jephthah var en, der blev ledet af "Herrens Ånd" (vers 29). Som sådan ville han ikke have aflagt et løfte om at ofre sin datter, for dette var forbudt ifølge Moseloven. Femte Mosebog 12:29-31

Efter sin sejr over ammonitterne fandt Jefta det nødvendigt at nedkæmpe et oprør blandt efraimitterne i Israel. Deres oprør skyldtes hovedsageligt, at de hævdede, at Jefta ikke havde bedt om deres hjælp til at besejre ammonitterne. Deres påstand var ikke sand, og Jefta nedkæmpede med succes deres oprør. Der er ikke andet nedskrevet om Jephthahs liv – kun at hans periode som dommer varede i seks år, og at han døde. Dommerbogen 12:1-7

## **Den mægtige Samson**

Efter Jephthahs død tjente en række andre dommere Israels nation, men de nævnes blot i optegnelsen. Den næste dommer, der fremhæves, er Samson, søn af Manoah. Han blev udnævnt til dommer, fordi "Israels børn igen gjorde ondt i Herrens øjne", som det havde været tilfældet ved tidligere lejligheder. Som straf "gav Herren dem i filistrenes hånd i fyrre år." Dommerbogen 13:1

Samsons mor havde været ufrugtbar, og en engel dukkede op og meddelte hende, at hun ville få en søn. Manoah, hendes mand, var ikke til stede, da dette skete, og han bad om, at han også måtte se denne besøgende, som endnu ikke var blevet genkendt som en engel. Denne anmodning blev imødekommet, og under samtalen med englen ofrede Manoah et kid på en klippe, og mens det brændte, steg englen op fra dem i flammerne. Da forstod de, at de havde fået besøg af en engel, som indprentede dem, hvor vigtig den søn, de skulle få, var for Israel. Han ville, som englen havde forklaret, være en, der ville "begynde at befri Israel fra filistrenes hånd". vers 2-24

I overensstemmelse med Herrens instrukser blev Samsons hoved ikke barberet fra barndommen, for hans forældre fik at vide, at han skulle være naziræer hele livet. Ifølge den jødiske lov, som er nedskrevet i 4. Mosebog 6:1-21, var en naziræer en person, der var adskilt fra folket og udelukkende viet til Herrens tjeneste, enten i en begrænset periode eller hele livet. Et af de ydre kendetegn ved en nasiræer var hans uklippede hår.

Samson er kendt for sin store styrke. Samtidig er hans personlige liv imidlertid ikke prisværdigt ifølge Det Nye Testaments standarder. Ikke desto mindre var han i sit hjerte åbenbart loyal over for Gud, så han i Hebræerbrevet nævnes som en af de gamle troens helte, ligesom Gideon og Jefta, som vi tidligere har set på. Hebræerbrevet 11:32

Selvom Samson var gift, mødte han noget senere en kvinde, som han forelskede sig i, og som hed Delila (Dommerbogen 16:4). Efter at være blevet presset af hende afslørede han for Delila, at hemmeligheden bag hans styrke lå i hans hår (vers 15-17). Vi skal ikke ud fra d e antage, at der var en eller anden mystisk måde, hvorpå styrken strømmede fra hans hår til hans krop. Tanken synes at være, at så længe han beholdt sit hår, symbolet på hengivenhed til Gud, fik han kraft af Herren til at udføre de mægtige styrkepræstationer, der er nedskrevet om ham.

Da Delila fik kendskab til hemmeligheden om Samsons hår, benyttede hun lejligheden, mens han sov, til at få en mand til at klippe det af. Dette ville sandsynligvis ikke være blevet tilladt af Herren, hvis Samson ikke havde brudt sit løfte om hengivenhed til Gud ved at flirte med Delila. Da hans hår var væk, trak Herren sin støtte tilbage, og filisterne fangede

Samson, stak hans øjne ud og kastede ham i fængsel. vers 19-21

Da Samson med den styrke, som Herren havde givet ham, havde plaget filisterne så længe, glædede de sig over, at de nu havde ham under kontrol. De sikrede sig dobbelt, at han ikke kunne undslippe dem, ved at binde ham med kobberlænker. For at fejre denne sejr over den mægtige Samson samlede filisternes herskere for at ofre til deres gud, Dagon. vers 23,24

Denne forsamling fandt sted i deres hedenske tempel, og det var en stor forsamling. "Huset var fuldt af mænd og kvinder, og alle filistrenes herskere var til stede, og på taget var der omkring tre tusind mænd og kvinder, som så på, mens Samson morede sig." (vers 25-27). Hvilken ydmygelse for den mægtige Samson!

Situationen ændrede sig snart. Samsons tro kom ham til undsætning. Hans hår var begyndt at vokse igen, og han bad Herren om at hjælpe ham endnu en gang, så han kunne hævne sig på filisterne. Beretningen om, hvad der fulgte, er velkendt. Han stillede sig mellem to af de søjler, der bar bygningens tag, og skubbede dem fra hinanden, "og huset faldt

sammen over herskerne og over alt det folk, der var derinde. Således var de døde, som han dræbte ved sin død, flere end dem, han dræbte i sit liv." vers 22,28-30

Også her må vi antage, at det var en særlig styrke, som Herren havde givet ham, der bragte filistrenes tempel til fald. Alle Samsons styrkepræstationer var lige så meget mirakler som ødelæggelsen af Jerikos mure eller delingen af Det Røde Hav. Hvorfor Herren valgte at manifestere sin styrke gennem en mand, ved vi måske ikke, bortset fra at det hjælper med at illustrere, at vores Gud på ingen måde er begrænset i de metoder, han kan bruge til at nå sine mål.

## **Fremtidige dommere**

Kristus og hans trofaste tilhængere i den nuværende tidsalder vil være dommerne i den fremtidige domstid. (Apostlenes Gerninger 17:31; 1 Korinther 6:2). Ligesom Israel kom under trældom under sine fjender på grund af ulydighed mod den guddommelige lov, så er hele verden nu i trældom under synd og død – både jøder og ikke-jøder. Men når Guds tid er inde, vil han rejse disse dommere, som på forhånd er blevet forberedt til dette store ansvar, og gennem dem vil alle villige og lydige

mennesker blive frelst fra døden. Det er en herlig udsigt!